

سلسله آثار و یادداشت‌های استادان دانشگاه فرهنگیان

نام: دکتر بهنام محرانورد، عضو هیات علمی دانشگاه فرهنگیان و تحلیل‌گر مسائل سیاسی و اجتماعی

بمب اتمی؛ نیاز ضروری ایران امروز؟!

دنیای عجیب پسا جنگ جهانی اول با ناکامی‌های جامعه ملل در استقرار صلح جهانی، مقتضیات خاصی پدید آورد که بستر ساخت سلاح هسته‌ای را به منصفه ظهور رساند. فاتحان جنگ جهانی دوم به شدت در فضای دو قطبی شرق و غرب، نهایت مساعی خود را برای رویاروی با یکدیگر در قالب ناتو و ورشو به اوج رساندند که مضمون جنگ سرد، دستاورد چنین دورانی است.

در این فضای سرد و سخت، معاهده منع تولید، تکثیر و تجهیز سلاح‌های هسته‌ای در قالب NPT شکل گرفت و البته ایران نیز خیلی زود به آن پیوست.

اندکی بعد در دهه هشتاد میلادی کشورهای بسیاری به سلاح هسته‌ای دست یافتند و پروتکل الحاقی ۲+۹۳ در همین راستا شکل گرفت.

آن چه در دنیای پسا یازده سپتامبر شکل گرفت، فشار حداکثری غرب بر برخی از کشورهای دارنده بمب اتمی بود و البته جمهوری اسلامی ایران در لبه فشارهای غرب واقع شد؛ این در حالی بود که همه پادمان‌های موجود، فعالیت‌های صلح آمیز هسته‌ای ایران را به رسمیت می‌شناخت.

بیداری اسلامی و برخی تحولات خاورمیانه به تقابل بیشتر ایران و غرب انجامید و پس از ظهور جریان‌های رادیکال، این تقابل، صورتی آشکار یافت.

سیاسی‌کاری آژانس و تروئیکای اروپایی و افراتی‌گری‌های سران رژیم صهیونی به شلیک مستقیم نظامی به ایران در بیست و سوم خرداد ماه سال ۱۴۰۴، فضای خاورمیانه را به شدت غبار آلود نمود و کماکان غرب، به صورت آشکار و پنهان در کنار این غده سرطانی قرار گرفت.

در چنین شرایط جنگی و جهت توازن منطقه‌ای، سلاح بازدارنده موثر ایران، توان مندی ایران به سلاح هسته‌ای خواهد بود.

هم چنان که کنت والتز در مقاله‌ای نوشت، توان مندی هسته‌ای ایران با دست‌یابی به بمب اتمی به توازن منطقه‌ای کمک می‌کند؛ چرا که آزمندی رژیم اسرائیل و زیاده‌خواهی‌های برخی دول غربی، با دست‌یابی ایران به بمب اتمی پایان می‌پذیرد.